

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx. xx 2016 om kultur- og fritidsvirksomhed.
(Naalakkersuisoq for Uddannelse, Kultur, Forskning og Kirke)

Til ovennævnte lovforslag har vi fra Inuit Ataqatigiit følgende bemærkninger.

Kulturaktiviteter og åndelig virksomhed samt udvikling af disse har stor og uundværlig betydning for et folk der er under udvikling.

Det bliver ofte nævnt, at et folk uden styrke og som ikke har udviklet sig, er et fattigt folk uden styrke til at kunne udvikle sig og at det er sådan det er blevet, fordi befolkningen ikke bakker op omkring ift. kulturelle aktiviteter.

Kulturelle og åndelige initiativer er noget der er med til at forme vores dagligdag, som sætter kulør på vort liv, sætter lyde til, sætter tanker igang, der gør os glade, gør os kede af det og som giver os styrke når vi befinder os i en bølgedal. Vore kulturpersonligheder samt dem der beskæftiger sig med åndelig virksomhed er nogen som ledsager os og holder os i hånden i de glade eller dårlige dage.

Forestil jer, at fra når vi vågner til vi går i seng, bliver vi dagligt underholdt af radioen, tv, videofilm, forsamlingshuset, Katuaq, butikker og hører lyde samt musik, og hvis det var sådan at vi ikke havde alle disse ting, ikke kunne gå til festivaler – Hvor kedeligt ville vores liv så ikke være? Et tomt liv? Et følelsetomt kedeligt liv?

Forestil jer, at ingen skrev musik, dyrkede idræt, et hjem uden billeder, uden malerier, ikke havde kunstværker, ikke havde kunstværker på væggene, ikke ejede film eller hvor man ikke havde noget at se på; Hvor ville livet være kedeligt, tomt og følelsekoldt?

Alle disse ting tænker vi ikke så meget på i vores dagligdag, noget som vi anser er en del af vores liv. Det tænker vi ikke så meget over selvom disse har stor betydning for vores liv, noget som vi ikke kan undvære i vores dagligdag.

Derfor er det vigtigt, at vi politikere bakker op omkring vore kulturelle og åndelige aktører, da disse har stor betydning for os alle.

Derfor har jeg på vegne af Inuit Ataqatigiit i 2015 forårssamlingen foreslået, at der blev fremsat et lovforslag om landets kulturelle virksomhed. Det var glædeligt for mig at opleve, at flertallet af medlemmerne af Inatsisartut bakkede op omkring forslaget.

Derfor har jeg glædet mig til den dag idag, dagen der nu er kommet, som jeg med længsel har ventet spændt på. Nu har Naalakkersuisut lagt et forslag frem, skal præsentere det således vi kan behandle det her i salen.

Kort sagt, har man udarbejdet et lovforslag uden at fjerne mine tanker og drømme alt for meget; vore kulturarbejdere og åndelige aktører har i modsætning til tidligere fået klarere og bedre rammer i forhold til deres virke.

Men det skal ikke være sådan, at nu hvor loven er ved at blive til, at alt vil være som man ønsker ønsker det. Alt kan altid udvikles til det bedre, hvilket også gælder herværende lovforslag, der kan blive forbedret med tiden.

Men jeg mener at jeg med stolthed kan sige, at lovforslaget indeholder skridt i den rigtige retning, der i første omgang kan være med til at bane for bedre betingelser for samfundet samt for aktørerne.

Jeg skal ikke komme ind på alle dele af lovforslaget, men vil dog fremføre følgende synspunkter omkring de dele jeg mener, der allerede kan forbedres:

1. I § 7 står der intet om at man kan yde støtte til kulturinstitutioner eller kulturhuse.
2. I forhold til skuespilområdet i § 10 – at der bør man medtage at teatervirksomhed også kan være en del af de fritidsaktiviteter der kan oprettes.
3. I forhold til § 11, bør det ikke være at det alene er aktørerne der betaler for fritidsaktiviteterne, men at der også bør være mulighed for kommunal medfinansiering.
4. Omkring § 11 stk. 7 er kravet, at der minimum skal være 8 deltagere i en fritidsaktivitet, det bør man sætte ned til 4 personer.
5. I forhold til § 12, hvor kravet er at der minimum skal være 4 deltagere hvis der skal kunne ydes midler, er det ønskeligt at dette sættes ned til at der minimum skal være 3 deltagere.
6. I § 16 er kravet sat til at der minimum skal være 15 deltagere. Dette foreslår jeg sat ned til minimum 7 personer.
7. Derudover er der i § 17 sat krav om minimum 12 deltagere, som jeg ønsker det sat ned til 6.
8. Er § 19 ikke en overflødig bestemmelse? Det bør være gratis at tilmelde sig til en fritidsundervisningsaktivitet, ligemeget om det er for børn eller voksne.

Afslutningsvis vil jeg gerne spørge om, hvor forslaget omkring oprettelsen af en filminstitut er blevet af. Hvor er etableringen af et centralt kulturinstitution er blevet af? Har man tænkt over disse ting? Disse fremgår nemlig ikke i herværende lovforslag. Hvad agter man at gøre ved disse udeladte institutioner?

Vi skal fra Inuit Ataqatigiits side fastslå, at vi støtter op omkring etableringen af en filminstitut og at tiden er moden til at etablere et filminstitut; vi har fået flere og flere samt dygtigere filmmagere, og disse ønsker lovmæssige rammer for deres virke og arbejde, samt føler behov for, at disse ting realiseres.

Vi vil fra Inuit Ataqatigiits side også ønske tilkendegive vores ønske om, at der bliver etableret et kulturelt center; vi er et folk der bor spredt på de langstrakte kyster, hvorfor vi har behov for kulturelle input og oplysning herom; det er alt for dyrt at rejse rundt i landet med fly, og såfremt man skal kunne nå rundt alle steder og udøve kulturel samt åndelig virksomhed, så er der et behov for at investere i et kulturelt flydende flagskib, der ikke nødvendigvis er meget stor, men som kan nå rundt på de forskellige steder og bringe kulturmedarbejdere rundt. Hvor der er mulighed for at give kulturelle oplevelser og undervisning, således folk kan dygtiggøre sig. Det kunne være spændende at høre, hvad Naalakkersuisoq ønsker at sige om et sådant ønske og skridt.

Med disse ord skal jeg på vegne af Inuit Ataqatigiit indstille til, at forslaget kommer på udvalgsbehandling.

Qujanaq/tak for ordet
Peter Olsen